

1. Система забезпечення національної безпеки - це організована державою сукупність суб'єктів: державних органів, громадських організацій, посадових осіб та окремих громадян, об'єднаних цілями та завданнями щодо захисту національних інтересів, що здійснюють узгоджену діяльність у межах законодавства України.
2. Правову основу забезпечення національної безпеки України становлять Конституція України, закони і нормативно-правові акти, визнані Україною міжнародні договори та угоди. Правоохоронна система достатньо динамічна, як і інші системи, вона постійно розвивається і вдосконалюється, формує нові структурні елементи та ліквідує застарілі, які втратили функціональне значення.
3. Механізм забезпечення економічної безпеки держави – це система організаційно-економічних та правових заходів, яка впроваджується через діяльність державних органів влади і включає наступні елементи: розробку порогових значень індикаторів загроз та механізмів їх виявлення, опрацювання; діяльність держави щодо виявлення та попередження внутрішніх та зовнішніх загроз економічної безпеки держави тощо.
4. Протидія злочинності в умовах нових викликів та загроз набуває особливої актуальності; здійснюється через використання превентивного та виховного впливу кримінального законодавства, попередження злочинності (профілактичного запобігання реально можливим злочинам і припинення розпочатої діяльності).
5. Сучасні соціально-економічні відносини наповнені системними ризиками, які складно передбачити, кількісно виміряти та визначити джерело їх виникнення й суб'єкт відповідальності. Суспільною нормою стає забезпечення безпеки, а не розвитку. Саме це організує структуру поведінки суспільства. Згодом ризики набувають ознак непередбачуваності, тому поведінка суспільства стає менш прогнозованою. Традиційні функції держави щодо забезпечення безпеки стають все більш неефективними.
6. Перспективним напрямом удосконалення організаційних структур повинна стати оптимізація структурних утворень, яка дозволить створити умови для більш чіткого розмежування компетенції і відповідальності між підрозділами та поліпшення координації їх діяльності.
7. Домінуюче значення факторів управління у забезпеченні економічної безпеки свідчить про важливість і необхідність включення відповідних механізмів держави, яка недостатньо використовує притаманні їй функції щодо мінімізації загроз внутрішній та зовнішній економічній безпеці, правового й ресурсного сприяння розвитку підприємництва в країні, протидії економічній злочинності на державному та регіональному рівнях. Вплив усіх цих факторів носить комплексний та зростаючий характер і потребує термінового формування умов, за яких сама структура економіки могла б утворювати гарантії економічної безпеки.
8. У виробленні ефективної державної політики в сфері економічної безпеки неможливо обійтися без делегування певних повноважень на рівень регіону. Інтеграційна складова централізації та децентралізації стає обов'язковою частиною мінімізації економічних загроз. Урахування особливостей є складовою загальної оцінки.
9. Певною мірою економіка має своєрідний «запас міцності», що вказує на здатність економіки до адаптації. Але цей «запас» часто лежить у площині кримінальних відносин, тіньової економіки, корупційних діянь. Тому забезпечення національної економічної безпеки неможливо без упереджувачого та реагуючого впливу держави на прояви економічної злочинності. Виділення окремих криміногенних факторів і їхніх категорій є деякою мірою умовним, оскільки кримінальна економічна поведінка формується і відтворюється під впливом усієї їхньої взаємозалежної сукупності, вчиняє на детермінанти зворотний вплив та забезпечує самодетермінацію кримінальної економічної поведінки.
10. У визначенні стратегічних цілей упередження економічної злочинності пропонується наступний алгоритм: (1) визначення ієрархії дестабілізуючих факторів економічної безпеки, що вказують на потенційно або реально небезпечні з точки зору економічної злочинності в сфері економіки; (2) аналіз джерел виникнення економічної злочинності – дестимуляторів економічної безпеки, що посилюють загрозу зростання економічної злочинності; (3) окреслення основних ризиків, що провокують зростання економічної злочинності; (4) застосування положень теорії та практики ризик-менеджменту щодо розробки заходів з формування та реалізації механізмів упередження організованої злочинності в сфері економіки; (5) координації та взаємодії суб'єктів декриміналізації економіки на міжнародному, державному та регіональному рівнях, забезпечують

синергетичний ефект упереджуючого впливу на кримінальну активність суб'єктів економічної злочинності.